

ERDÉSZETI LAPOK

LXII. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

6. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Szerkeszti:

BUND KÁROLY

Megjelenik minden hó 15-én.

* Előfizetési díj egy évre 600 korona

Az Országos Erdészeti Egyesület oly alapító tagjai, akik legalább 10.000 K alapítványt tettek, díjmentesen kapják, míg a kisebb alapítványt tett alapító tagok azt az összeget fizetik, mely a készpénzben alapított tőke kamatait 400 K-ra kiegészíti. Rendes tagok a lapot egyelőre 400 K-ban megállapított tag- és pótdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közölhetnek.

(Telefon: 37—22.)

Jenei Jankó Sándor.

Az erdőmérnöki főiskolát s vele a magyar erdészetet, mely utóbbi időben oly számos jeles művelőjét veszítette el, újabb fájdalmas csapás érte Jankó Sándor m. kir. főerdőtanácsos, főiskolai tanárnak váratlan elhunytával.

Az erdészeti tudományok műszaki részének hivatott képviselője volt a katedrán, aki legalaposabb matematikai és technikai képzettséggel lépett hallgatói elé s világos előadásaival közel két évtizeden át vezette be ifju erdőmérnökeinket az erdőgazdaságban nélkülözhetetlen technikai ismeretekbe. Vezette szeretettel, jóindulattal, puritán lelkének egész melegével.

Istenfélő, nemeslelkű, hivatásában fáradhatatlan férfiú volt, kinek időelőtti halálát nemcsak kortársai és számos baráti fájlalják mélyen, akik vele együtt járták 25—30 év előtt az erdészeti szolgálatnak akkor vajmi rögzös útját, hanem hálás tanítványainak nagy tömege is.

Jankó Sándor 1866. február 28-án Vasváron született. Atyja Jankó József földbirtokos volt. A fehérfaú kuria tiszta levegőjében töltötte első éveit s az otthon levegőjével szivta magába a tiszta magyar érzést, becsületet, kötelességtudást, melyek oly jellemző tulajdonságai voltak. 1878-ban már mint a soproni állami főreál tanulója hajolt a könyvek fölé; érettségi vizsgája után Grácban szolgálta le önkéntesi évét. A hatalmas, szabad természet iránti szeretete innen a selmecbányai erdészeti akadémiára vitte 1887. októberében.

Alapos tudása révén már első éves hallgató korában számos társa előtt fedte fel a felső mathesis és az ábrázoló mértan misztériumait s komoly, higgadt magatartásával csakhamar közbeesülés tárgya volt. Szorgalmasan végzett tanulmányai nem akadályozták abban, hogy az ifjúsági életben is jelentékeny szerepet ne vigyen, amelyre szónoki képessége és mindig korrekt, tekintélyt kölcsönző fellépése és modora tették hivatottá. Mint kiválóan erőteljes szervezetű ifju, aki klasszikus izomzatu testét állandóan edzette és gyakorolta, az akadémiai athleta-klub művezetője volt. Majd az 1889—1890. tanévben társai bizalma az ifjúsági kör elnöki tisztségébe emelte. Miután 1890. júliusában az erdészeti szak három évét kitűnő sikerrel elvégezte, mint műszaki díjnak kezdte meg állami szolgálatát a lugosi m. kir. erdőigazgatóságnál. Itt főképp taxationális s ezzel kapcsolatban földmérési munkát végzett. 1892. márciusában áthelyezték a zalaegerszegi állami erdőhivatalhoz, hol birtokrendezési ügyekkel bízták meg. Ugyanezen év novemberében tette le az erdészeti államvizsgát, decemberben pedig másodosztályu erdőgyakornokká lépett elő.

1893. év decemberében áthelyezték a földmivelésügyi minisztérium erdőrendezési ügyosztályába, ahol Földi János mellett építészeti ügyekkel foglalkozott. 1894. júniusában elsőosztályu erdőgyakornok, 1896. áprilisában erdészjelölt, majd 1897. augusztusában erdész lett. Ugyanezen év októberében vezette oltárhoz Velancsics Gizellát.

1901. júniusában főerdész lett. 1906. májusában félévre közép-európai tanulmányutra küldték, hogy az erdészeti

szállítóberendezéseket s a vadpatakszabályozást tanulmányozza. Egyidejűleg a selmeczányai m. kir. bányászati és erdészeti főiskola erdészeti földméréstani tanszékéhez nevezték ki tanárrá, hol az erdészeti földméréstant, az erdei szállítóberendezéseket és a vadpatakszabályozást adta elő. Tág tere nyílt itt Jankó Sándor tehetségének, szorgalmának. Az erdészeti geodéziai tanszék főként az ő alkotása, melyen mindvégig féltő és rajongó szeretettel csüggött. Irodalmi munkásságának eredményei az „Erdészeti Lapok“, a „Kataszteri Közlöny“ és a „Köztelek“ hasábjain jelentek meg, míg a háromszögháló hibaelmélete az „Österreichische Zeitschrift für Vermessungswesen“-ben látott nyomdafestéket, az ország határain kívül is elismerést szerezve nevének.

Pályáján fokozatosan emelkedett, 1916-ban főerdőtanácsos lett, 1922. augusztusában az V. rangosztályba nevezték ki.

Tanártársainak elismerése 1920-ban két évre a főiskola rektori székébe emelte. Sulyos idők voltak ezek és Jankó Sándor a kitűnő szakember tudásával s a kiváló pedagógus apai szeretetével látta el rektori teendőit. Nagy elfoglaltsága készítette, hogy éjszakákat töltsön íróasztala mellett. Az emberfeletti munka tönkretette egészségét, idegeit. Hiába kérte szerető családja, hiába intették kollégái, csak akkor gondolt pihenésre, mikor már késő volt. 1923. május 14-én este fél hétkor ragadta el a fekete angyal Vönöckön, sógora birtokán.

Jankó Sándor munkája egy lépcső-fok a magyar erdészeti életében. Legjobbaink közül való volt, kinek mint a tudás, kötelességteljesítés és az önfeláldozás korán elhunyt apostolának emlékezetét kegyeletteljesen megőrizzük!

*

Az az ifjúság, melyet ő nevelt, tanított, sűrű sorokban kísért elhalt mestere koporsóját és az ősi selmeci hagyományok szerint helyezte fáradt testét örök nyugalomra. Amíg a klopacska együtt koppant a hulló rögökkel, a régen végzett öreg filiszterek is könnyes szemmel bucsuztak elköltözött tanáruktól. Mintha maga a régi Selmeczánya lelke

eljött volna erre a temetésre tépett, szomoru köntösében együtt sirni a sirókkal...

A temetésen a földmivelésügyi minisztériumot és az Országos Erdészeti Egyesületet Balogh Ernő min. tan. képviselte s a főiskola tanári kara, valamint csaknem teljes számban a főiskolai ifjuság is résztvett, hogy elhunyt tanárának megadja a végtisztességet.

Az elhunyt sógorának kertjében felállított ravatal körül diszgyenruhába öltözött hallgatók teljesítettek kivont karddal diszörségi szolgálatot.

Az egyházi szertartás után a főiskola énekkara adott elő egy gyászdalt, majd a volt tanítványok nevében Bokor Rezső végzett erdőmérnökhallgató bucsuzott volt tanárától.

Ezután este, közel 7 órakor megindult a menet a temetőbe. A község széles utcáin kétoldalt mintegy 200 égő fáklját tartó erdőmérnök kísérte a gyászmenetet, melyet a bányamérnökhallgatók égő bányamécsekkel nyitottak meg. Őket követte az egyházi személyzet, majd a főiskolai hallgatók által vitt koporsó a diszörségtől környezve.

Késő este volt már, mikor a menet a temetőbe érkezett. Az egyházi funkció s újabb gyászdal után Boleman Géza, a főiskola rektora a tanári kar nevében, Sébor János, az elhunyt asszisztense, az adjunktusok és tanársegédek nevében, Krisztián erdőmérnökhallgató pedig a tanítványok nevében vett bucsut az elhunyttól.

A hallgatóság különítményének disztüze után a főiskolai zenekar szivbemarkoló hangjai mellett bocsátották a koporsót a sirba.

Ekkor a fáklját tartó erdőmérnökök félrevonultak, míg a bányamérnökök egyenkint a sirhoz járultak s „Jó szerencsét!“ kívánsággal rögit dobtak a sirba, eloltva egyuttal a mécesst, mintegy jelképezve az élet elalvását. Az utolsó bányamécs kilobbanása után sűrű sötétség borult a sirra s a nagyszámu közönség csendes meghatottsággal távozott.

A főiskolai ifjuságot a temetésen tanusított magatartásáért a legteljesebb elismerés illeti.